

DOĞU TABLETLERİ; 66. Tablet, Kul Nesimi

Yazıp yazmadığını düşündü birden
Melami bilge,
Düşüncelere dalmış, özü Kul'dur, boynu
hakka kıldır.
Yenice kapatmış o kadim el yazma
kitabı, kucakta:

Arif olan yanar nurunda Huda ocağında, tutuşur kelim.
Bilirdi eskiden gelen sesin dileğini, Türkçe ana sütü,
Hangi mevsimdir unutmuş, esriktir ozan, silme doludur.
Çünkü koşmaya hazır bir çocuk eşikte görevi bekler,
O çocuk sensin ey ozan, biliyorsun değil mi görev uludur.
Bunları canıyla düşündü, sonra gitti pencereden baktı,
Perdeleri çekti ay göründü, açtı göğün kanatlarını vay!
Sen misin açan! Ey Nesimi Kul! Dolar içeri gül baskını.
Al başına delirmiş bela yelini, sal gitsin hayal taylarını,
İstedğini yap şimdi, istersen al başını git, ay yüzlü,
Yeni haber, yeni muştı gelir, imamların dergâhından,
Buluşabilir misin eski erenlerle, yanıp duran ciğerinle?

Buradan bağırıyorum Hallacı Mansur berdarından:
Biliyorum Nesimi, geldiğin gittiğin yollar sırrını saklar,
Bilirler nelerin döndüğünü, bilmezler rindin ölümünü.
Solup açanı da kanat açanı da görür, divitini alır.
Nasıl bilmesinler onu, düşün ki haber önce verilmiş.
Ve daha bir sürü şey, sonraya bırakılacak bin ah!
Bir de şu yıldız meselesi, gözünde büyüyen, eğrilmiş.
Oysa bilen biliyor kimin nereye gittiğini, geldiğini.
Belki özlediğin karanfillerdir, Pir Sultan'ın derlediği.
Yine de mor leylak dalları rahlenin üzerinde yüzer,
Belki de parmaklarının ucundadır senin, kalbin neyse...
Haydi, ucundan tut, ger yol halatını, erenlerle er:
Kime sorarsan boş ver. Nesimi der: Hayır, boş verme!

Müseyip Haydar -